

2. Ніжний Батько

Йосиф бачив, як Ісус із дня у день «набував мудрості, віку та благодаті – у Бога і в людей» (Лк 2, 52). Як Господь робив із Ізраїлем, так і Йосиф учив Сина ходити, беручи Його за руки: був для Нього батьком, який притуляє дитя до скроні, похиляється над ним, аби його нагодувати (пор. Ос 11, 3-4).

Ісус бачив у Йосифі ніжність Бога: «Як милосердиться батько над синами, так милосердиться Господь над тими, що Його бояться» (Пс 103, 13).

Йосиф точно чув у синагозі, як під час молитви псалмами лунали слова, що Бог Ізраїля – це Бог ніжності, добрий до всіх, а Його милосердя охоплює все творіння (пор. Пс 145, 9).

Історія спасіння вершиться в надії, «всупереч сподіванню» (пор. Рим 4, 18), через наші слабкості. Дуже часто нам здається, що Бог спирається лише на те, що в нас добре й переможне; насправді ж більшість його планів утілюється через наші слабкості й попри них. Павло говорить: «І щоб я через численні об'явлення не пишався, то дано мені колючку в тіло – посланця сатани, – аби бити мене в обличчя, щоб я не величався. Задля цього тричі благав Господа, щоб він відступився від мене, та Він сказав мені: Досить тобі Моеї благодаті, адже [Моя] сила виявляється в немочі!» (2 Кор 12, 7-9). Раз це частина ікономії спасіння, то потрібно навчитися приймати слабкість із глибокою ніжністю.

Злий змушує нас дивитися на свою крихкість із осудом, але Дух ніжно виводить її на денне світло. Ніжність – це найкращий спосіб торкнутися того, що в нас крихке.

Осуд і показування пальцем, спрямовані на інших, – це часто ознака неспроможності прийняти власну слабкість, власну крихкість. Лише ніжність збереже нас від оскаржувача (пор. Одкр 12, 10). Тому важливо зустрітися з Божим милосердям, особливо в Таїнстві Примирення, зазнаючи Його правди й ніжності. Навіть Злий, парадоксально, може сказати правду, але тільки для того, аби нас погубити. Правда ж, яка походить від Бога, не губить, а приймає, обіймає, підтримує, пробачає. Правда завжди являється нам, немов милосердний батько з притчі (Лк 15, 11-32): виходить назустріч, повертає гідність, знову ставить на ноги, скликає для нас бенкет, бо ж «цей син мій був мертвий – і ожив, пропав – і знайшовся» (в. 24).

Божа воля, Його історія, Його план діє навіть через неспокій Йосифа. Так він навчає нас, що мати віру означає також вірити, що Господь здатен діяти через наші страхи, невірності та слабкості, і що серед життєвих буревіїв не треба боятися віддати Йому стерно нашого човна. Іноді ми хочемо все контролювати, але Божий погляд завжди ширший.